

uden Hensyn til, om der samtidig har fundet Krænkelse Sted af en Persons Ejendomsret, eller om Handlingen maa sættes i Relation til noget Menneskes Følelse.

Jeg anerkender altsaa det Princip, som ligger til Grund for Lovforslaget, jeg ønsker Lovforslaget fremmet og anbefaler det til velvillig Behandling i et Udvalg, og jeg haaber, ligesom det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 3die Valgkreds (Mølgaard-Nielsen), at det endnu i denne Samling maa lykkes at faa et Resultat ud af den Udvalgsbehandling, som jeg forudser. Men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at der i Lovforslaget er en Mængde Bestemmelser, som jeg ikke fuldt og helt kan billige. Jeg vil gøre to Hovedindvendinger. For det første findes der i Lovforslaget en Række Bestemmelser, som er alt for udflydende, er holdte ialt for almindelige Vendinger til, at jeg vilde anse det for heldigt, at de blev ophøjet til Lov i den Form, de her har faaet. For det andet er der taget en Del Spørgsmaal med, som jeg tror endnu ikke er modne til at løses. Der er Straffebestemmelser for enkelte Handlinger, som i den almindelige Bevidsthed ikke er saa udpræget straffbare, at det kan nytte noget at sætte Straf derfor.

Jeg skal nævne nogle Eksempler paa begge disse Arter af Bestemmelser og vil begynde med § 2. Den gaar ud paa, at ved Benyttelse af Dyr til Befordring af Mennesker eller Gods skal det iagttages, at Dyret ikke overanstreges ved en saau tung Belastning, at denne staar i Misforhold til Dyrets Evne, Vejens Stigningsforhold og øvrige Beskaffenhed, eller ved, at der køres hurtigere, end de nævnte Omstændigheder gør det forsvarligt. Det forekommer mig, at disse Udtryk er holdte i alt for stor Almindelighed, det personlige Skøn har for vidt et Spillerum. Det bliver ganske overordentlig vanskeligt at give en almindelig Norm, f. Eks. for, hvad et Par Heste kan trække. Og hvem skal bestemme, hvad der her er det rette Forhold? Skal man lægge Vognmandens eller Gaardejerens Betragtning til Grund? De er ofte meget afvigende; den ene vil sikkert anse det for et Misforhold, som den anden finder fuldt forsvarligt. Jeg imødeser, at en saadan Lovbestemmelse vil medføre, at hvad man i den ene Jurisdiktion vilde blive straffet for, vilde man i den anden blive frikendt for. Der lægges for stor Myndighed i de forskellige Politimyndigheders Haand, og det, mener jeg, er forkasteligt. For øvrigt vil jeg ikke anse al Overan-

strengelse af Dyr for absolut strafbar. Jeg kunde tænke mig Tilfælde, i hvilke det vilde være moralsk forsvarligt at lade et Dyr blive overanstrengt, f. Eks. naar det gjaldt om at redde et Menneskes Liv. Jeg har selv været i et Tilfælde, hvor jeg har foranlediget, at man har overanstrengt Dyr, fordi jeg fandt, at det var den eneste Maade, hvorpaa et Menneskes Liv kunde reddes. Den Slags Tilfælde burde vel ogsaa kunne tages i Betragtning, og der bør ikke indføres Straffebestemmelser i al Almindelighed for Overanstrengelse af Dyr.

Naar der i § 4 staar, at Dyret skal have forsvarlig Drikke og Foder, er det ogsaa en af disse udflydende, vage Bestemmelser, der giver det videst mulige Spillerum for Fortolkning. Det er selvfølgelig Forslagsstillernes Hensigt med denne Bestemmelse at forhindre, at Dyreejere udsulter deres Dyr, og jeg er enig med de ærede Forslagsstillere i, at der bør sættes en Straffebestemmelse herfor, men Folks Bedømmelse af, hvad der er forsvarlig Drikke og Foder, navnlig det sidste, til et Dyr er saa varierende, det personlige Skøn har paa dette Omraade et saa vidt Spillerum, at jeg vilde anse det for betænkeligt, om denne Bestemmelse beholdt den Form, den har i Lovforslaget. Der staar endvidere — hvis jeg skal nævne et tredie Eksempel paa den Slags udflydende Bestemmelser, som jeg mener maa afgrænses nærmere, før de vedtages som Lov — i § 10, at Staldene skal have tilstrækkeligt Lys. Det er ogsaa et meget udflydende Udtryk. Skulde der indsættes en saadan Bestemmelse, mener jeg, det vilde være rigtigt, at den fik den Form, at det ligefrem bestemtes, at der skulde være saa og saa megen Vinduesplads til saa og saa stort et Staldrum, eller at Vinduespladsen bestemtes i Forhold til Dyrenes Antal, med andre Ord en bestemt Norm, som man kunde gaa ud fra. Men i øvrigt giver jeg det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 3die Valgkreds (Mølgaard-Nielsen) Ret i, at en saadan Bestemmelse formentlig er temmelig overflødig.

Jeg gaar dernæst over til de Bestemmelser, som gaar noget videre, end jeg vil være med til. Den højtærede Justitsminister nævnedes i Gaar § 3, hvori det er forbudt at benytte nogen haard Genstand til at slaa Dyr med. Det forekommer mig ligesom den højtærede Justitsminister, at det er en for vidtgaaende Bestemmelse. Jeg er enig med Forslagsstillerne i, at der maa være Straffebestemmelser for Mishandling af Dyr ved Slag, men at de netop skal være formede